

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ
της 2ας Αυγούστου 2001 *

Στην υπόθεση T-111/01 R,

Saxonia Edelmetalle GmbH, με έδρα το Halsbrücke (Γερμανία), εκπροσωπούμενη
από τον P. von Woedtke, δικηγόρο,

αιτούσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τους
V. Kreuschitz και V. Di Bucci, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως E(2001) 1028
της Επιτροπής, της 28ης Μαρτίου 2001, σχετικά με την κρατική ενίσχυση την οποία
χορήγησε η Γερμανία στην EFBE Verwaltungs GmbH & Co. Management KG (νυν
Lintra Beteiligungsholding GmbH, εταιρία χαρτοφυλακίου στην οποία υπάγονται οι

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

εταιρίες Zeitzer Maschinen, Anlagen Geräte GmbH, LandTechnik Schlüter GmbH, ILKA MAFA Kältetechnik GmbH, SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH, SKL Spezialapparatebau GmbH, Magdeburger Eisengiesserei GmbH, Saxonia Edelmetalle GmbH και Gothaer Fahrzeugwerk GmbH),

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

Πραγματικά περιστατικά και διαδικασία

- 1 Μετά την περάτωση της διαδικασίας που προβλέπεται από το άρθρο 88 ΕΚ η Επιτροπή εξέδωσε στις 28 Μαρτίου 2001 την απόφαση Ε(62001) 1028, σχετικά με την κρατική ενίσχυση την οποία χορήγησε η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας στην EFBE Verwaltungs GmbH & Co Management KG (νυν Lintra Beteiligungsholding GmbH, εταιρία χαρτοφυλακίου στην οποία υπάγονται οι εταιρίες Zeitzer Maschinen, Anlagen Geräte GmbH, LandTechnik Schlüter GmbH, ILKA MAFA Kältetechnik GmbH, SKL Motoren- und Systembautechnik GmbH, SKL Spezialapparatebau GmbH, Magdeburger Eisengiesserei GmbH, Saxonia Edelmetalle GmbH και Gothaer Fahrzeugwerk GmbH) (στο εξής: απόφαση), με την οποία κήρυξε ένα μέρος της εν λόγω ενισχύσεως ασυμβίβαστο προς την κοινή αγορά.

- 2 Κατά το άρθρο 2 της αποφάσεως, το ως άνω μέρος της ενισχύσεως ανέρχεται σε 34,978 εκατομμύρια γερμανικά μάρκα (DEM).
- 3 Με το άρθρο 3 της αποφάσεως η Επιτροπή υποχρεώνει την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα για να αναζητήσει το ποσό των 34,978 εκατομμυρίων DEM από την εταιρία Lintra Beteiligungsholding GmbH και τις θυγατρικές της, περιλαμβανομένης της αιτούσας. Όσον αφορά ειδικότερα την αιτούσα, πρόκειται για υποχρέωση εις ολόκληρον με τη Lintra Beteiligungsholding GmbH να επιστρέψει 3 195 559 DEM, πλέον των σχετικών τόκων.
- 4 Η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας κίνησε τη διαδικασία αναζητήσεως των επίμαχων ποσών. Έτσι, με έγγραφο της 17ης Απριλίου 2001 και της 9ης Μαΐου 2001 ζήτησε από την αιτούσα να επιστρέψει το ποσό των 3 195 559 DEM, προσαυξημένο κατά τόκους ύψους 907 406,47 DEM.
- 5 Στις 23 Μαΐου 2001 η αιτούσα άσκησε ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγή δυνάμει του άρθρου 230 ΕΚ, ζητώντας την ακύρωση της αποφάσεως αυτής.
- 6 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 14 Ιουνίου 2001 υπέβαλε επίσης την παρούσα αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως. Η αίτηση αυτή στηρίχθηκε στο «άρθρο 243 ΕΕ».
- 7 Στις 2 Ιουλίου 2001 η Επιτροπή υπέβαλε τις παρατηρήσεις της επί της εν λόγω αιτήσεως.
- 8 Αν και δεν κλήθηκε σχετικά, η αιτούσα υπέβαλε στις 10 Ιουλίου 2001 συμπληρωματικές γραπτές παρατηρήσεις απαντώντας σε εκείνες της Επιτροπής. Ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων αποφάσισε να συνάψει τις νέες αυτές παρα-

τηρήσεις της αιτούσας στη δικογραφία, στις οποίες η Επιτροπή αντέδρασε καταθέτοντας συμπληρωματικές παρατηρήσεις στις 12 Ιουλίου 2001.

- 9 Στο παρόν στάδιο της δικογραφίας, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων εκτιμά ότι διαθέτει όλα τα αναγκαία στοιχεία για να αποφανθεί επί της παρούσας αιτήσεως προσωρινών μέτρων, χωρίς να χρειάζεται να ακούσει τις προφορικές εξηγήσεις των διαδίκων.

Σκεπτικό

- 10 Κατά τα άρθρα 242 ΕΚ και 243 ΕΚ, σε συνδυασμό με το άρθρο 4 της αποφάσεως 88/591/ΕΚΑΧ, ΕΟΚ, Ευρατόμ του Συμβουλίου, της 24ης Οκτωβρίου 1988, για την ίδρυση Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 319, σ. 1), όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση 93/350/Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ του Συμβουλίου της 8ης Ιουνίου 1993 (ΕΕ L 144, σ. 21), το Πρωτοδικείο, αν κρίνει ότι επιβάλλεται από τις περιστάσεις, δύναται να διατάξει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως ή να διατάξει τα αναγκαία προσωρινά μέτρα.
- 11 Κατά το άρθρο 104, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, οι αιτήσεις προσωρινών μέτρων πρέπει να προσδιορίζουν τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως, καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη του μέτρου το οποίο ζητείται (*fumus boni juris*). Οι προϋποθέσεις αυτές πρέπει να συντρέχουν σωρευτικά και ως εκ τούτου είναι απορριπτέα η αίτηση αναστολής εκτελέσεως εφόσον ελλείπει μία εξ αυτών (διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 10ης Φεβρουαρίου 1999, T-211/98 R, Willeme κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ 1999, σ. I-A-15 και II-57, σκέψη 18). Ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων μπορεί επίσης, ενδεχομένως, να σταθμίσει τα εμπλεκόμενα συμφέροντα (διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 29ης Ιουνίου 1999, C-107/99 R, Ιταλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4011, σκέψη 59).

- 12 Στο πλαίσιο αυτής της συνολικής εξετάσεως, ο κρίνων κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων δικαστής διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως και είναι ελεύθερος να καθορίσει, ενόψει των ιδιαιτεροτήτων της υποθέσεως, τον τρόπο με τον οποίο πρέπει να εξακριβωθεί η συνδρομή των διαφόρων αυτών προϋποθέσεων, καθώς και τη σειρά με την οποία θα διεξαχθεί η εξέταση αυτή, εφόσον κανένας κανόνας κοινοτικού δικαίου δεν του επιβάλλει προκαθορισμένο σχέδιο αναλύσεως για να εκτιμήσει την ανάγκη της εκδόσεως διατάξεως προσωρινών μέτρων [διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 17ης Δεκεμβρίου 1998, C-363/98 P(R), Emesa Sugar κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. I-8787, σκέψη 50].

Επί του παραδεκτού

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 13 Προκαταρκτικά και χωρίς να προβάλλει ρητά ένσταση απαραδέκτου, η Επιτροπή παρατηρεί ότι η αιτούσα υπέβαλε την αίτησή της βάσει του άρθρου 243 ΕΕ αντί του άρθρου 242 ΕΚ. Διατείνεται ότι η αναφορά στη Συνθήκη ΕΕ είναι προδήλως ανακριβής, διότι η εν λόγω Συνθήκη δεν έχει άρθρο 243, πράγμα το οποίο σημαίνει ότι ασφαλώς δεν μπορεί να πρόκειται παρά για το άρθρο 243 ΕΚ. Επιπλέον, διατείνεται ότι το άρθρο 243 ΕΚ δεν διέπει την αναστολή εκτελέσεως πράξεως που έχει προσβληθεί με χωριστή προσφυγή, αλλά παρέχει τη δυνατότητα στο Δικαστήριο να διατάσσει προσωρινά μέτρα. Κατά την Επιτροπή, η ως άνω αίτηση οδηγεί μάλλον στη σκέψη ότι η αιτούσα επιδιώκει στην πραγματικότητα να επιτύχει αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως σύμφωνα με το άρθρο 242 ΕΚ.
- 14 Στη συνέχεια, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η αιτούσα δεν έχει έννομο συμφέρον να επιτύχει την ακύρωση της αποφάσεως στο πλαίσιο της υποθέσεως της κύριας δίκης. Πράγματι, αν το Πρωτοδικείο δεχθεί την προσφυγή της, η Επιτροπή πρέπει να λάβει νέα απόφαση με την οποία δεν θα μπορεί παρά να διαπιστώσει την εις ολόκληρον ευθύνη των θυγατρικών της Lintra Beteiligungsholding GmbH για την πληρωμή του συνόλου του χρέους, οπότε η αιτούσα θα έπρεπε να συμμετάσχει στην επιστροφή της ενισχύσεως για ένα πολύ μεγαλύτερο ποσό. Επομένως, η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να απορριφθεί, δεδομένου ότι η προσφυγή στην οποία στηρίζεται είναι अपαραδέκτη.

Εκτίμηση του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων

- 15 Είναι προφανές, όπως παρατηρεί η Επιτροπή, ότι η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να νοηθεί υπό την έννοια ότι στηρίζεται στο άρθρο 243 ΕΚ, αντί στο άρθρο 243 ΕΕ, το οποίο δεν υφίσταται. Επιπλέον, παρά το γεγονός ότι το άρθρο 242 ΕΚ προβλέπει ρητά ότι το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να διατάσσει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης πράξεως, όπως ζητείται εν προκειμένω, δεν αποκλείεται να μπορεί να χρησιμοποιείται επίσης το άρθρο 243 ΕΚ ως έννομη βάση για μια τέτοια αίτηση.
- 16 Κατά πάγια νομολογία, το πρόβλημα του παραδεκτού της προσφυγής στη δίκη επί της ουσίας δεν πρέπει καταρχήν να εξετάζεται στο πλαίσιο της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, διότι άλλως προδικάζεται η απόφαση επί της κύριας δίκης. Ωστόσο, όταν προβάλλεται ο ισχυρισμός, όπως στην προκειμένη περίπτωση, ότι η κύρια προσφυγή με την οποία συνδέεται η αίτηση λήψεως ασφαλιστικών μέτρων είναι προδήλως απαράδεκτη, μπορεί να είναι αναγκαίο να αποδεικνύεται η ύπαρξη ορισμένων στοιχείων από τα οποία μπορεί να συναχθεί το συμπέρασμα ότι εκ πρώτης όψεως η προσφυγή αυτή είναι παραδεκτή (διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 16ης Οκτωβρίου 1986, 221/86 R, Ομάδα των Κομμάτων της Ευρωπαϊκής Δεξιάς και Front national κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1986, σ. 2969, σκέψη 19, και της 27ης Ιανουαρίου 1988, 376/87 R, Distrivet κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 209, σκέψη 21· διάταξη του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 25ης Νοεμβρίου 1999, T-222/99 R, Martinez και de Gaulle κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1999, σ. II-3397, σκέψη 60).
- 17 Όσον αφορά το αν η αιτούσα έχει έννομο συμφέρον προς άσκηση προσφυγής, αρκεί να σημειωθεί ότι η απόφαση της Επιτροπής της επιβάλλει εις ολόκληρον την υποχρέωση επιστροφής ποσού ύψους 3 195 559 DEM, πλέον των σχετικών τόκων. Επομένως, η ως άνω εταιρία έχει έννομο συμφέρον να επιτύχει την ακύρωση της πράξεως αυτής. Το επιχείρημα της Επιτροπής ότι, σε περίπτωση ευδοκιμήσεως της προσφυγής της κύριας δίκης, η νέα απόφαση της Επιτροπής θα είναι οπωσδήποτε δυσμενέστερη για την αιτούσα, δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Πράγματι, η Επιτροπή δεν μπορεί από τώρα να προσδιορίσει το περιεχόμενο της πράξεως την οποία ενδεχομένως θα υποχρεωθεί να λάβει αν η προσφυγή της κύριας δίκης κριθεί βάσιμη.

- 18 Δεδομένου ότι δεν αποκλείεται το παραδεκτό της προσφυγής της κύριας δίκης, πρέπει να εξεταστεί η προϋπόθεση περί του επείγοντος.

Επί του επείγοντος

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 19 Προς στήριξη της αιτήσεως αναστολής εκτελέσεως η αιτούσα περιορίζεται στο να προβάλλει τα ακόλουθα:

«1. Βάσει της προσαλλομένης αποφάσεως της καθής, η BVS διέταξε την αιτούσα, με έγγραφο της 17ης Απριλίου 2001 (παράρτημα Κ 2) και της 9ης Μαΐου 2001 (παράρτημα Κ 1), να επιστρέψει εντός σύντομης προθεσμίας το ποσό των 3 195 559 DEM, πλέον των σχετικών τόκων ύψους 907 406,47 DEM.

Το επείγον που πρέπει οπωσδήποτε να υπάρχει για την έκδοση διατάξεως αναστολής εκτελέσεως προκύπτει από τα έγγραφα της BVS. Υφίσταται πράγματι κίνδυνος να επιχειρήσει η BVS να ανακτήσει τα ποσά που ζητεί είτε διά της διοικητικής οδού είτε στο πλαίσιο ειδικής διαδικασίας στρεφόμενης κατά της αιτούσας. Και στις δύο περιπτώσεις η αιτούσα θα αμυνθεί. Με έγγραφο της 16ης Μαΐου 2001 αρνήθηκε ήδη απευθείας στην BVS να συμμορφωθεί προς το αίτημά της. Έστω και για λόγους οικονομικής μόνο φύσεως συνδεόμενους με τη διαδικασία πρέπει να αποφευχθεί η συνέχισή της.

2. Το επείγον προκύπτει από τα συναπτόμενα έγγραφα της BVS.

Η εκ μέρους της αιτούσας εκτέλεση των μέτρων περί των οποίων κάνει λόγο η BVS θα της προκαλούσε σοβαρή ζημία. Το ποσό των 4 περίπου εκατομμυρίων DEM προκαλεί στην αιτούσα σοβαρές δυσχέρειες. Με βάση τις πληροφορίες που διαθέτουμε, η αιτούσα δεν είναι σε θέση να καταβάλει το ποσό αυτό χωρίς να θέσει σε κίνδυνο την ύπαρξή της. Τούτο συνιστά ανεπανόρθωτη ζημία.

Η καταβολή του ζητούμενου ποσού συνιστά συγκεκριμένη απειλή κατά της υπάρξεως της αιτούσας.»

- 20 Η Επιτροπή διατείνεται ότι η αιτούσα δεν απέδειξε ότι υπάρχει κίνδυνος να υποστεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία σε περίπτωση που δεν διαταχθεί η ζητούμενη αναστολή εκτελέσεως. Με τις από 12 Ιουλίου 2001 παρατηρήσεις της επί των παρατηρήσεων της αιτούσας, υπογράμμισε, μεταξύ άλλων, ότι η αιτούσα δεν αμφισβήτησε την εκ μέρους της Επιτροπής εξέταση του επείγοντος, η οποία περιλαμβάνεται στις από 2 Ιουλίου 2001 παρατηρήσεις της.

Εκτίμηση του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων

- 21 Από πάγια νομολογία προκύπτει ότι το επείγον μιας αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να εκτιμάται σε σχέση προς την ανάγκη που υφίσταται για την έκδοση προσωρινής απόφασης, προκειμένου να αποφευχθεί η πρόκληση σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας στον διάδικο ο οποίος ζητεί το προσωρινό μέτρο. Στον διάδικο αυτόν εναπόκειται να αποδείξει ότι δεν μπορεί να αναμείνει την έκβαση της κύριας δίκης χωρίς να υποστεί ζημία τέτοιας φύσεως (διατάξεις του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 15ης Ιουλίου 1998, T-73/98 R, Prayon-Rupel κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-2769, σκέψη 36, και της 20ής Ιουλίου 2000, T-169/00 R, Esedra κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-2951, σκέψη 43· διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 12ης Οκτωβρίου 2000, C-278/00 R, Ελλάς κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-8787, σκέψη 14).

- 22 Ναι μεν είναι ακριβές ότι, για την απόδειξη μιας τέτοιας ζημίας, δεν απαιτείται οπωσδήποτε να αποδεικνύεται η επέλευση της ζημίας με απόλυτη βεβαιότητα και ότι αρκεί να πιθανολογείται επαρκώς, όμως η αιτούσα υποχρεούται να αποδείξει τα πραγματικά περιστατικά επί των οποίων στηρίζεται η πιθανολόγηση αυτής της σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας [διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 1999, C-335/99 P(R), HFB κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-8705, σκέψη 67, και της 25ης Ιουλίου 2000, C-377/98 R, Κάτω Χώρες κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, Συλλογή 2000, σ. I-6229, σκέψη 51, καθώς και Ελλάς κατά Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 15].
- 23 Εν προκειμένω, η ζημία που επικαλείται η αιτούσα είναι χρηματικής φύσεως. Συναφώς, πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως ισχυρίστηκε η Επιτροπή, κατά πάγια νομολογία, μια τέτοια ζημία δεν μπορεί να θεωρηθεί, καταρχήν, ως ανεπανόρθωτη ή έστω ως δυσχερώς επανορθώσιμη εφόσον μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο μεταγενέστερης χρηματικής αντισταθμίσεως (διατάξεις του Προέδρου του Δικαστηρίου της 18ης Οκτωβρίου 1991, C-213/91 R, Abertal κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. I-5109, σκέψη 24, και του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 30ής Ιουνίου 1999, T-70/99 R, Alpha κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. II-2027, σκέψη 128).
- 24 Κατ'εφαρμογήν των ως άνω αρχών η ζητούμενη αναστολή θα ήταν δικαιολογημένη, υπό τις περιστάσεις της προκειμένης υποθέσεως, μόνον αν προέκυπτε ότι, ελλείψει ενός τέτοιου μέτρου, η αιτούσα θα βρισκόταν σε κατάσταση ικανή να θέσει σε κίνδυνο την ίδια την υπόστασή της.
- 25 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αιτούσα δεν προσκόμισε το παραμικρό αποδεικτικό στοιχείο σχετικά με την οικονομική της κατάσταση. Πράγματι, περιορίστηκε στην προβολή του ισχυρισμού, χωρίς καμία αιτιολόγηση, ότι, σε περίπτωση που δεν διαταχθεί η αναστολή εκτελέσεως της αποφάσεως της Επιτροπής, η επιστροφή του ως άνω μέρους της ενισχύσεως θα έθετε σε κίνδυνο την ύπαρξή της. Αντιθέτως, από τα στοιχεία που προσκόμισε η Επιτροπή ως παράρτημα των παρατηρήσεών της προκύπτει, χωρίς μάλιστα η αιτούσα να προβάλει κάποια αμφισβήτηση με τις από 10 Ιουλίου 2001 παρατηρήσεις της, ότι ο όμιλος Vereinigte Deutsche Nickel-Werke AG, ο οποίος προέβη στην αγορά της αιτούσας στις 13 Ιουνίου 1997, έχει σημαντική οικονομική ισχύ, πράγμα το οποίο του επιτρέπει, εκ πρώτης όψεως, να προβεί στην επιστροφή του επίμαχου μέρους της ενισχύσεως.

- 26 Συναφώς, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι από τα ίδια έγγραφα προκύπτει ότι ούτε η αιτούσα ούτε ο όμιλος αυτός δίδουν την εντύπωση ότι βρίσκονται σε εξαιρετικά δυσχερή οικονομική κατάσταση. Πράγματι, από την έκθεση της χρήσεως 2000, καθώς και από ένα ανακοινωθέν Τύπου του ως άνω ομίλου, προκύπτει ότι το ετήσιο κέρδος του αυξήθηκε από 48,9 εκατομμύρια DEM το 1999 σε 64,3 εκατομμύρια DEM το 2000, πράγμα το οποίο αντιπροσωπεύει αύξηση 31,5 %. Προκύπτει επίσης ότι η αιτούσα πραγματοποίησε το 2000 κύκλο εργασιών ύψους 312 εκατομμυρίων DEM, πράγμα το οποίο αντιπροσωπεύει αύξηση 86,8 % σε σχέση με εκείνον του προηγούμενου έτους, που ανερχόταν σε 167 εκατομμύρια DEM.
- 27 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, στο πλαίσιο της εξετάσεως της από οικονομική άποψη βιωσιμότητας της αιτούσας, η εκτίμηση της ουσιαστικής της καταστάσεως μπορεί να πραγματοποιηθεί λαμβάνοντας ιδίως υπόψη τα χαρακτηριστικά του ομίλου στον οποίο αυτή υπάγεται μέσω της κυριότητας των μετοχών της [διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 15ης Απριλίου 1998, C-43/98 P(R), Camag κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1998, σ. I-1815, σκέψη 36· διατάξεις του Προέδρου του Πρωτοδικείου της 10ης Δεκεμβρίου 1997, T-260/97 R, Camag κατά Επιτροπής και Συμβουλίου, Συλλογή 1997, σ. II-2357, σκέψη 50, και της 30ής Ιουνίου 1999, T-13/99 R, Pfizer Animal Health κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. II-1961, σκέψη 155, που επιβεβαιώθηκε με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 18ης Νοεμβρίου 1999, C-329/99 P(R), Pfizer Animal Health κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1999, σ. I-8343, σκέψη 67].
- 28 Δεδομένου ότι η αιτούσα ουδόλως απέδειξε τους ισχυρισμούς της όσον αφορά τον ανεπανόρθωτο χαρακτήρα της ζημίας που θα προέκυπτε ενδεχομένως από την εκτέλεση της αποφάσεως, η προϋπόθεση περί του επείγοντος δεν πληρούται. Επ' αυτού, πρέπει να υπογραμμισθεί ότι δεν εναπόκειται στον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων να καλύψει αυτεπάγγελα μια τέτοια έλλειψη αποδείξεων.
- 29 Συνεπώς, η αίτηση ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να απορριφθεί χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί αν πληρούται η προϋπόθεση περί του εκ πρώτης όψεως βασιμίου.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων.**
- 2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 2 Αυγούστου 2001.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

B. Vesterdorf